

ΕΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Ι ΚΑΤΟΙΚΟΙ της Πετρουπόλεως έμειναν κατά πληκτοί σαν έμαθαν τὸν μυστηριώδη θάνατο τῆς νεαρᾶς πριγκήπισσας Εἰρήνης Πολέοκνι.

“Η μοτεύνα και λογά ώραί αυτή γυναίκα πέθανε σὲ ήλικια είχοις δύο χρονών.

‘Η Εἰρήνη πολλές είχε πολλούς θυμαστάς, ἀλλ’ δχι και φίλους. Ο ἄγριωχος αὐτῆς χωρακήρης δὲν τὸ ἔτεροε. Τὸ πρόσωπο της στρογγυλό, τὰ μάτια της μελαγχολικά μαῦρα, πετούσαν σπίνες που μάζανε με ἀστραπές θερινής νύχτας.

Η μεγάλη της περιοχαία ἐπέτρεψε ὅλες της τις τρέλλες.

Εἴποι ρόδων, παντεύητης ἔναν πρόγκηπα, βασιλευούσας οἰκουγνείας, και ἀπ’ αὐτοὺς γεννήθηκε ἔνα ἄγοράκι για νὰ ἀνυψωθῇ στὸ κατακούφι τὴν οἰκουγενία τους ειδωμανία.

“Ἐνο προϊ, υπέρτεια ἀπὸ ἑνα χοορ, και πριγκήπισσα Εἰρήνη βρέθηκε πενιαμένη, ἀνάσκελα ἐπάνω στὸ κρεβάτι της.

‘Ἔταν ἀκόμη μὲ τὰ γιορτινά της ουρά, και ἡ κλοπὴ δὲν ἤταν βέβαια τὸ ἐλατήριο τοῦ ἔγκληματος, γιατὶ δὲν ἔλειπε ἀπὸ ἀπάνω της οὔτε ἔνα κόστημα.

“Ἡ πριγκήπισσα βρέθηκε πενιαμένη, ἀνάσκελα ἐπάνω στὸ κρεβάτι της.

Τράβηξαν τὸ σκέπασμα μὲ τὸ δόπιο ἥτανε κουκουλωμένη και τὴν βρήκανε πολὺ ωχοὶ και κράνη, μὲ τὰ μάτια κλειστά και τὰ χαρακτηριστικά ήσαν σὰν νὰ κοιμόταν.

“Ο δολοφόνος θὰ τῶν τεχνήτων γιατὶ κανένα σημειοῦ βίας δὲν βρισκόταν στὴν πλούσια αίθουσα.

Τὸ φότα ἀνάβανε ἀκόμη, και τὰ λουλούδια μέσ’ στὰ βάζα στέγωναν τὸ τελευταῖο τους ὄμοιων.

Βεβαίωθκαν πῶς ή πόρτες και τὰ παράνυφα δὲν είχαν παραβιβωθεῖ. Εξετάσαν τὶς καμαρίερες.

‘Ο πρόγκηπας Πολέοκνι ποὺ κυνηγοῦσε λόγους ἐκατὸ λευγές μαρκού μαζὶ μὲ τὸν Τάρο, γύρισε βιαστικά. Η ἀστυνομία σηκώθηκε στὸ ποδάρι και οι καλοί οι πάνταλλοι ἔστεγαν σπορεικά τὸ σῶμα τῆς Εἰρήνης γιὰ νὰ βροῦν πουσθεναν κανένα ἐλατήριο ἐδοκινήσεως, ἀλλὰ τίποτα.

‘Η ιηδεία τῆς πριγκήπισσας γίνηκε μὲ μεγαλοπέτεια.

Μερικὲς σάλες μεινανε κλειστές ἐνευκα πένθους: κατόπιν η μάταιη γιας νέας ἀριστοκάριδος ἀλλὰ ἔνα ἀξιωματικού ἀπροσχόλους και ὁ θάνατος τῆς Εἰρήνης Πολέοκνι κατέστηκε, δύναται σχενιούνταν διὰ τὸ πράματα.

Γύρισαν στὸ Παρίσι, ἀλλὰ ὁ θάνατος τῆς πριγκήπισσας δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ μαυλό μουν, και μετάνοιαν ποὺ δὲν ζήτησαν ν’ ἀνακαλύψω διὰ τῶν βούσκουν στὴν Πετρούπολι τὸ μυστήριον αὐτοῦ τοῦ ἀλλοκούτου θάνατου.

Σ’ ἔνα σημετούσιο τὶς τελευταῖες μέρες βρισκόμενος μαζὶ μὲ Ρώσους δὲν μπόρεσα νὰ μῆν αναφέω τὴν πριγκηπισσας Πολέοκνι. ‘Ολοι, λεπύνησαν ἀμέσως τὴν πρωτότυπη της καλλονῆ.

‘Ἐγώ την εὑρίσκω πολὺ μελαγχολική, είπε ἔνας νέος διτλωμάτης χαμογελάντας, γιατὶ δέν μ’ ἀρέσουν γυναικεῖς μὲ ψυχρότητα !

‘Ἐπι τέλους τὶ λένε στὴ Ρωσία γιὰ τὸ θάνατο τῆς ; μὲ φωτισμένη.

‘Υπλόχει φήμη πώς τὴν ἐπινικε μία κυρία γιὰ νὰ παντρευτῆ τὸ Πολέοκνι.

‘Καλά ! Εγώ ξέρω τὴν ἀλήθευτη, εἶπε ὁ κόμης Σέργιος, ἀνθρώπος ποὺ ποτὲ δέν μιλούσε και μὲ ἀνογύες μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον δῆλη τὴν ώρα ποὺ μιλούσα γι’ αὐτήν τὴν υπόθεσην. ‘Οτι, εἴτανεν εψευμάτια, γιατὶ είμαι βέβαιος πὼς αὐτοκόνησης, και ὀλες η λεπτομέρειες ποὺ ξέρω μὲ ἀναγκάζουν νὰ πιστεύω πώς αὐτὸν εἰνε ἡ ἀλήθευτα.

‘Τὶ ξέρετε : Λέγετε, σάς παρακαλῶ, γιατὶ δέν μπορῶ νὰ οᾶς πῶ πόσο αὐτὸς ὁ θάνατος μὲ λύπησε.

‘Θά σᾶς πῶ, ἀπήγνωτος ὁ κόμης Σέργιος, γιατὶ τὸ μυστικὸ αὐτὸ δὲν τ’ αποκούσα ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ ἔτι τάφερες η τύχη. Γιά νὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ διμως, πρέπει ν’ ἀναφέρεις σὲ παρελθόν πολὺ λυπτικό γιὰ μένα.

Δὲν μποροῦσας ὑπέρειαν, ἀλλὰ ὁ κόμης ποὺ μᾶς είδε νότι περιεμένουμε μ’ ἀγωνία σάρξισ :

«Περάσανε τέσσερα χρόνια ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἀφῆσα τὴν κόρη μου. ‘Ηλθε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ξεχάσω λιγά-

παι, πονοῦσα ἀναγκάστηκα νὰ υποκύψω στὶς δηλώσεις τῶν γιατρῶν. ‘Αναγκάστηκα νὰ στείλω τὸ παΐδι μου στὸ κατάστημα και νὰ τὸ ἐμπιστεύθω σὲ ξένα χέρια.

“Υστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἔγινα φίλος τοῦ γιατροῦ τοῦ καταστήματος και κατόπιν πολλῶ, παρακλήσεων μ’ ἀφίσανε νά καθίσω μαζὶ μὲ τὴν κόρη μου. ‘Εβλεπε πὼς καθέ μέρα πήγαινε κειρόσερα, ἀλλ και οι γιατροί γιὰ νὰ καθησυχάσουν ἐβεβαίωνταν τὸ ἔναντιον, και δὲν ἔφευγα ἀπὸ κοντά της.

Στὸ μελαγχολικὸ αὐτὸ σπίτι παρετήρησα και μὰ νέα κόρη πολὺ ωραὶ μόφων ονομάζονταν Εἰρήνη και ἔμαθε ἡ θερινής πού θανατώνταν τὸ θηρακό χρονών, μὲ τὴν ἔνομης και μεγάλη. Πολλάκις φωτίσαν τὸν θανάτο μου γιατὶ βρισκόταν κλεισμένη σ’ αὐτὸν τὸ μελαγχολικὸ σπίτι.

“Ἐνα παλαιόκαπνό βαθύ στὸ βαθός τῆς ἐκτεταμένης αὐλῆς, ηγετώντας λίγη δροσιά κατὰ ἀπὸ τὰ δένδρα, ἀποκομιθηκα. Σύνησα διμέσος ἀπὸ τηναγμούς κι ἀπὸ παρακλητικές χρωμάτες.

Πετάχτηκε ἀπόντας και είδα κοντά μου τὴν Εἰρήνη πολὺ παραγμένη.

— Δὲν είμαι διδύλιο τρελλή, μου είπε.

‘Ἀκοῦστε με είλαι αξέι θανάτου. ‘Εκαναν ἔνα τρομερὸ ἐγκλημα.

“Ηλέθηκε ποτὲ σημάδια μὲν δέντροα πέρασαν τὸν πολύτιμον πολύτιμον ποτὲ τηναγμόντων διότι πέρασαν τὸν πολύτιμον ποτὲ ποτέ.

— Ακοῦστε με, με κύριος ! Μή είγκειτε ! Και μέτρησαν διότι πέρασαν τὸν ποτὲ ποτέ ποτέ.

— Ηλέθηκε ποτὲ σημάδια μὲν δέντροα πέρασαν τὸν ποτὲ ποτέ ποτέ.

— Ακοῦστε με, με κύριος ! Μή είγκειτε ! Και μέτρησαν τὸν ποτὲ ποτέ ποτέ.

— Οταν είμουν ἔνδεκα χρονία ήμοναν ἡ στοργὴ τῶν γονέων μου και ἡ μόνη μου εὐηγνία ήταν νὰ ονειροπολῶ τὴν μεγάλη μου περιουσία.

“Ηλέθηκε ποτὲ παντρευτῶν πάριγκηπας και νὰ λάμψω στὴν ἀριστοκρατία. Ήξερα πῶς είμουν ωμορφη, και πῶς ὁ πλούτος μου μὲ δέντρα διπλάσια δύναμην. ‘Αλλὰ μά μέρα η μητέρα μου εἶπε πόσες δά γενούσε και ἀλλον κληρονόμον. Και πραγματικά σὲ λίγους μῆνες γέννησε ἔνα σόγρο. Τοτὲ αισθάνθηκα τὸν θανάτον νὰ τρέλλανεται μπόσι στὸ βρέφος ἐκείνο, τὸ ἐμπόδιο τῶν ονειρῶν μου.

— Οπως ξέρετε, διέκοψε ό κόμης Σέργιος, διῶντας υπάρχει γιος κατὰ τὸν Ρωσικὸ νόμο, η κόρη δικαιούνται μόνον τοῦ θανάτου δεκάσιαν τετάρτου τῆς περιουσίας.

— ‘Εμεινα λοιστὸν γυνή, ληστευμένη τὸ καταστρέμενο μέλλον μου ποτὲ μετέπειτα σηκωνήτας τὸν θανάτον νὰ στρέψωνται τετάρτου μου ποτὲ τρελλήνεται μπόσι στὸ βρέφος ἐκείνο, τὸ θανάτον νέοντας.

— Θυμάμαις ἀκόμη τὴ μητέρα μου ποτὲ εὐλογείαν τὸν θεογένητο ξένο βρέφος.

‘Ο πατέρας της ήταν εύγενος κατὰ τὸν Ρωσικὸ νόμο, η κόρη δικαιούνται μόνον τοῦ θανάτου δεκάσιαν τετάρτου τῆς περιουσίας.

Σ’ ἔνεινη τὴν ἀγνή κι ἐπιβλητική σηκηνή τὸ ἐγκλημα πέρασε ἀπὸ τὸ μαυλό μου.

Πρέπει νε πεθάνει ! Πρέπει ν’ ἀποκτήσω τὴ θέση μου, σκεπτούμενα, και μά μέρα καθησυχάνω σὲ πολύτιμη μου πετρόγραφη τὴ μέλλουσα εὐηγνία μου.

Βλέπετε, κύριε, σᾶς λέω δῆλη τὴν ἀλήθευτα γιὰ νὰ σᾶς ἐμπνεύσω φρίγιαν και σᾶς ἀναγκώσω νὰ με σταγγαλίσετε. Δὲν θέλω κανεῖς νὰ μ’ ἀκούνηται λόλας !

Τὸ η τρελλή ξένοικολύθησε :

Μερικές μέρες υπέρεια απὸ τὸν τοκετὸ η μητέρα μου κοιμόταν και τὸ παιδί απαντανόνταν στὴν κούνια του. δὲν μποροῦσα νὰ τὸ δῶ χωρίς νε τὸν φωναζόνταν τοῦ παιδιού στην κόρην !

Χωρίς θόρυβο, χωρὶς νὰ τρέμω, πιάνω μὲ τὰ δύο μου χέρια, τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιού και τὸ σφίγκω δυνατά !

‘Έκεινης ανοιξεὶς τὸ στόμα του, πῶς τη θυμάμαι αυτή τη σκηνή, εἴηγαλε τὴ γλώσσα του, ανοιξεὶς θυμάμαι τὰ μάτια του τόσο πολὺ ώστε βγίκανε απὸ τὶς κόγυες τους, ἀφού μια βουβή κραυγή, και τί ποτα πάλι !

Τὸ κεφάλι του ἐπεσε βαρύ. Τὸ ξπεινα.

“Υστερα τὸ σκέπασα καλά κι ἔψυχα ήσυχα, ήσυχα χωρίς νὰ καταλάβη κανεὶς τίποτα.

‘Ένθυμοποιημένης πάσι τὰ χέρια μου δὲν είχαν αίμα, και δυμως τὸ περιστέριον της δηλώλλα... Αλλὰ σταθήτη, μου είπε τὶς ακόντια πάντα γ’ αὐτὸ κι ἔγω γρυρεύω τὸν θάνατο.

Μὲ πιστεύετε δὲν είνε λάληθεα ; Δὲν μοιάζετε σᾶν τοὺς ἄλλους.

